

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Červenou v právní věci

žalobce:	OSA, z.s. , IČO 63839997 sídlem Čs. armády 786/20, 160 56 Praha 6 <i>zastoupený advokátem</i> Mgr. Petrem Ostrouchovem sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1
proti žalovanému:	Vodafone Czech Republic a.s. , IČO 25788001 sídlem náměstí Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5 <i>zastoupený advokátem</i> Mgr. Vojtěchem Chloupkem sídlem Karolinská 707/7, 186 00 Praha 8

o poskytnutí informace dle § 25 autorského zákona

t a k t o :

- I.** Žalovaná je povinna předložit žalobci informace o skutečnostech rozhodných pro určení výše odměny v souvislosti s rozmnožováním autorských děl pro osobní potřebu na základě zvukového, zvukově obrazového nebo jiného záznamu, a to ve vztahu k přístrojům, které jsou běžně označovány jako mobilní telefony nebo chytré mobilní telefony a které svým uživatelům umožňují pořizování rozmnoženin záznamů autorských děl, které vyrábí, dováží ze třetích zemí nebo přijímá z některého z členských států Evropské unie nebo z některého ze států tvořících

Shodu s prvopisem potvrzuje H. Š.

Evropský hospodářský prostor, a to souhrnně za první a druhé pololetí roku 2017, první a druhé pololetí roku 2018 a první a druhé pololetí roku 2019, přičemž tyto informace musí zahrnovat informace o druhu a počtu prodaných, dovezených nebo přijatých přístrojů a jejich prodejní ceně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení k rukám právního zástupce žalobce ve výši 75 717 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Tvrzení žalobce

1. Žalobce se domáhal žalobou ze dne 14.7.2020 po žalovaném poskytnutí informace o skutečnostech rozhodných pro výši odměny dle § 25 autorského zákona.
2. K aktivní legitimaci uvedl, že ta vyplývá z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR, na základě kterých je oprávněn k výkonu kolektivní správy autorských práv, vč. práva autorů na odměnu za zhotovení rozmnoženiny díla pro osobní potřebu na podkladě zvukového, zvukově obrazového nebo jiného záznamu přenesením jeho obsahu pomocí přístroje na nenahraný nosič takového záznamu, která jim náleží dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 121/2000 Sb. autorského zákona (dále jen AZ). Rovněž na základě zmocnění vybírá náhradní odměnu i pro kolektivního správce INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamu, z.s., který je kolektivním správcem práva na náhradní odměnu dle § 25 odst. 1 písm. b) AZ. Žalobce tak vybírá 100% výše náhradní odměny určené v souladu s § 25 odst. 7 AZ pro všechny oprávněné nositele práva autorského a práv souvisejících.
3. K pasivní legitimaci žalovaného uvedl, že je osobou podnikající mj. jako dovozce, resp. příjemce paměťových médií pevně zabudovaných do mobilních telefonů, které dále prodává a je tak povinen z nich platit náhradní odměnu jako z nenahraných nosičů záznamu. Žalovaný je tak současně povinen předkládat žalobci informace o skutečnostech rozhodných pro výši náhradní odměny – jako o druhu a počtu dovezených nebo přijatých nenahraných nosičů záznamu, a to vždy za kalendářní pololetí, nejpozději do konce následujícího kalendářního měsíce, když nositelé práv autorských mají právo na náhradní odměny při dovozu, přijetí nebo prvního prodeje nenahraných nosičů záznamů.
4. Ve věci samé uvedl, že žalovaný výše uvedenou povinnost dle § 25 AZ neplní, přestože je dovozcem či příjemcem tzv. chytrých telefonů, tj. mobilních telefonů, které využívají operační systém a aplikační rozhraní, jež umožňují instalaci nebo úpravu programů a ukládání dat, vč. zvukových a zvukově obrazových záznamů autorských děl, neboť je do nich zabudováno paměťové médium. Žalovaný tuto skutečnost nespornuje, pouze zpochybňuje, že chytré telefony náhradní odměně podléhají.
5. Žalobce vycházel z toho, že paměťové médium zabudované do chytrých telefonů náhradní odměně podléhá jakožto nenahraný nosič záznamů, kdy odměna je stanovena vyhláškou Ministerstva kultury č. 488/2006 Sb. (dále Vyhláška), konkrétně v § 5 odst. 2, a to ve vztahu k nezabudovatelnému paměťovému médium, jakož i k paměťovému médium zabudovatelnému a zabudovanému do přístroje, pokud to již není zpoplatněno v rámci

zpoplatnění přístroje dle § 6 této vyhlášky. Mobilní telefon je tím zařízením, které je vyjmuto v § 6 vyhlášky z kategorie „přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů“ podléhajících náhradní odměně dle § 25 odst. 2 písm. a) AZ, avšak dále se výslovně v tomto ustanovení uvádí, že je-li mobilní telefon dodáván s paměťovým médiem, platí se náhradní odměna z kapacity paměťového média jakožto nenahraného nosiče záznamů dle § 5 odst. 2 vyhlášky.

6. Žalobce odkázal na korespondenci, kterou mezi sebou účastníci vedli v letech 2017-2018, v níž žalobce vyjádřil názor, že mobilní telefony vč. tzv. chytrých telefonů nepodléhají povinnosti platit náhradní odměnu, protože jsou z této povinnosti dle ust. § 5 odst. 2 vyhlášky vyjmuty. S tímto názorem se žalobce neztotožnil a proto vyzval žalovaného dopisem ze dne 5.6.2019 ke splnění povinnosti dle § 25 odst. 6 AZ, stejně jako i k zaplacení vypočtené náhradní odměny za období obou pololetí roků 2017 a 2018; na tuto výzvu žalovaný reagoval odmítavě. Na druhou zaslanou výzvu ze dne 15.6.2020 žalovaný již nereagoval.
7. Ke svému názoru, že chytré telefony podléhají povinnosti placení náhradní odměny, odkázal na tzv. informační směrnici č. 2001/29/ES a Evropský soudní dvůr; neztotožnil se tak s názorem žalovaného, že pod pojmem paměťové médium rozumí autoři Vyhlášky primárně nosiče typu USB klíčenka, flash disk nebo paměťová karta, zatím co interní paměť do této kategorie nezapadá (viz odst. 3 žaloby).
8. Žalobce dále uvedl, že uzavřel smlouvy např. s T-Mobile Czech Republic a.s., O2 Czech Republic a.s., které upravují podmínky pro vyúčtování a placení náhradní odměny ve vztahu k dovozu resp. přijetí chytrých telefonů, na základě kterých tyto společnosti platí žalobci náhradní odměnu v souladu s ust. § 5 odst. 2 Vyhlášky. A protože žalobce jako kolektivní správce je povinen vůči povinným subjektům postupovat stejně, nezbylo, než se domáhat uložení zákonné povinnosti žalovanému předložit informace o skutečnostech rozhodných pro výši odměny v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní potřebu na podkladě zvukového, zvukové obrazového nebo jiného záznamu ve vztahu k k oběma pololetím roku 2017, 2018 a 2019, přičemž informace musí zahrnovat informace o druhu a počtu prodaných, dovezených nebo přijatých paměťových médií a o jejich kapacitě v gigabitech.
9. Žalobce měl za to, že pokud by byl přijat názor žalovaného, došlo by tím k nerovnosti a diskriminace na trhu zařízení a paměťových médií sloužících k pořizování rozmnoženin autorských děl pro osobní potřebu, neboť obdobná zařízení jako např. iPad či jiné tablety z náhradní odměny vyjmuty nejsou, a byla by tak popřena samotná podstata nároku autorů na náhradní odměnu dle § 25 odst. 1 AZ.

Tvrzení žalovaného

10. Žalovaný s nárokem žalobce nesouhlasil. Za zásadní pro daný spor považoval určení, s jakými typy zařízení a paměťových médií je spojena poplatková povinnost (tzn. povinnost hradit náhradní odměnu) a rovněž rozlišení pojmu nenahraného nosiče záznamů (který podléhá této povinnosti) a mobilního telefonu. Uvedl, že termín mobilní telefon nemá právní definici, takže je třeba ho vykládat dle obecných lingvistických pravidel a dle smyslu, jak je tento běžně užíván a chápán veřejností. Zdůraznil, že již v době přijetí Vyhlášky, tedy koncem roku 2006, byly technické možnosti a dovednosti mobilních telefonů v podstatě srovnatelné s úrovní dnešních mobilních telefonů, kdy naprosto běžně obsahovaly funkce: MP3, fotoaparát, videokamera, internet, bluetooth atd. Ust. § 6 odst. 2 Vyhlášky pak bylo rozšířeno s účinností od 1.1.2008, kdy technická úroveň mobilních telefonů co do funkcí

byla na stejné úrovni s dnešními zařízeními. Poukázal na to, že text změněné Vyhlášky vč. novely v roce 2009 vycházel z kompromisu, který vyplynul z jednání zástupců průmyslu, kolektivních správců a MK při znalosti technologického vývoje i konkrétních technických možností mobilních telefonů, že návrh na zpoplatnění mobilních telefonů do výsledné podoby novely nebyl vědomě zahrnut. K tomu odkázal na odůvodnění novely Vyhlášky ze dne 8.1.2009 veřejně přístupné na stránkách MK.

11. Žalovaný pak z daného odůvodnění dovodil, že smyslem ust. § 6 odst. 2 Vyhlášky bylo vyjmout z poplatkové povinnosti mobilní telefony a další uvedená zařízení a poplatkem zatížit jen přiložená paměťová média, která nejsou součástí samotného mobilního telefonu. Dále namítal, že žalobce svým výkladem - že předmětem náhradní odměny jsou paměťová média zabudovaná do mobilních telefonů - se snaží obcházet výjimku upravenou ve vyhlášce. Žalovaný pak vychází z toho, že mobilní telefon je přístroj s vlastní kapacitou potřebnou primárně pro svou funkčnost a jeho interní paměť nelze považovat za paměťové médium. Paměť telefonu, bez ohledu na její velikost slouží operačnímu systému, fungování aplikací, ukládání fotografií a videí pořízených uživatelem, hraní her a poslechu hudby a sledování filmů, avšak převážně prostřednictvím streamovacích služeb, tedy licencovaných služeb. Neztožnil se ani se závěrem žalobce, že vyjmutí mobilních telefonů z poplatkové povinnosti by bylo v rozporu s právem autorů na odměnu za užití jejich děl. Vycházel z toho, že právním základem pro vznik náhradní odměny je kompenzace autorům za zhotovení rozmnoženiny pro vlastní potřebu, což v minulosti byla reakce na prudký rozvoj technologií umožňujících vytvoření rozmnoženin autorských děl. Samotný poslech hudby zpoplatněn náhradní autorskou odměnou není, neboť poslech hudby prostřednictvím mobilního telefonu je možný řadou způsobů, při kterém však nedochází k pořízení rozmnoženiny, a je v řadě případů z licencovaných zdrojů, na něž náhradní odměna nedopadá; to samé platí i pro případné sledování videí.

Dosavadní průběh

12. Soud ve věci rozhodl rozsudkem dne 9.11. 2021, č.j. 34 C 78/2020-90, kterým zamítl žalobu a uložil žalobci povinnost uhradit žalovanému náklady řízení. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 30.11.2022, č.j. 2 Co 12/2022-115 rozsudek Městského soudu v Praze potvrdil (ve správném znění). Závěr zdejšího soudu byl postaven na tom, že žalobě nelze vyhovět, neboť české právní normy (Vyhláška MK) neukládají povinnost osobám v postavení žalovaného platit náhradní odměnu z mobilních telefonů a tedy tyto osoby nemají ani povinnost poskytovat informace o skutečnostech rozhodných pro stanovení výše odměny a ze závěru, že nelze ukládat povinnosti nad rámec zákona, stejně jako nelze měnit výklad právních předpisů v průběhu let jen z důvodu technologického vývoje. Odvolací soud rozsudkem potvrdil závěry zdejšího soudu s tím, že příslušná ustanovení Vyhlášky MK (§ 6) jsou eurokomformní a přímý účinek informační směrnice EU je ve vztahu k žalovanému vyloučen.
13. Žalobce proti rozsudku odvolacího soudu podal dovolání. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 31.10.2024, č.j. 23 Cdo 1048/2023-163 zrušil rozsudky obou nižších soudů a věc vrátil k dalšímu řízení.
14. Ve svém rozhodnutí se dovolací soud podrobně zabýval všemi aspekty sporu, tvrzeními žalobce i námitkami žalovaného, i právními závěry uvedenými v rozsudku obou nižších soudů, které označil za chybné.
15. NS ČR odkázal na rozhodnou právní úpravu (bod 20.-32. odůvodnění):

Shodu s prvopisem potvrzuje H. Š.

- a) Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl z 9.9.1886, ve znění pařížské revize z 24.7.1971, čl. 9 odst. 2,
 - b) Směrnice 2001/29/ES, čl. 2 písm. a), čl. 5 odst. 2 písm. b), (dále Směrnice)
 - c) Autorský zákon č. 121/2000 Sb. ve znění účinném od 1.1.2017 do 31.12.2019, § 25 odst. 1 písm. b), § 25 odst. 2 písm. a), c) a d), § 25 odst. 3 písm. a) a c), § 25 odst. 6 a 7, § 30 odst. 2 a 3, (AZ)
 - d) Vyhláška č. 488/2026 Sb. ve znění účinném od 1.1.2009, § 5 odst. 2, § 6 odst. 1 písm. e) až h), § 6 odst. 2. (Vyhláška)
16. NS ČR s odkazem na konkrétní rozhodnutí SDEU a stanoviska generálního advokáta SDEU uvedl právní závěry vyplývající z rozhodovací praxe (bod 33.-48. odůvodnění):
- a) Členské státy, jež zavedou ve svém vnitrostátním právu výjimku z práva na rozmnožování pro soukromé užití rozmnoženin dle čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29/ES, jsou povinny stanovit úhradu spravedlivé odměny ve prospěch nositelů výlučného práva na rozmnožování;
 - b) Zhotovení rozmnoženiny fyzickou osobou pro soukromé užití totiž musí být v takovém případě považováno za úkon, který může dotyčnému nositeli práv způsobit újmu, jelikož k němu dochází bez předchozího vyžádání svolení tohoto nositele;
 - c) Členské státy mají v této souvislosti povinnost zavést zvláštní systém odměny, který začne fungovat v okamžiku, kdy nositelům práv vznikne újma, a jež v zásadě vede ke vzniku povinnosti poskytnout uvedeným nositelům práv náhradu, přičemž členské státy mají při vymezení podmínek této odměny široký prostor pro uvážení. Je na členských státech, aby zejména určily, kdo má tuto odměnu uhradit, a stanovit formu, podrobnosti a výši této odměny;
 - d) Zároveň však mají členské státy povinnost dosáhnout výsledku v tom smyslu, aby v rámci své územní jurisdikce zajistily, že spravedlivá odměna jakožto náhrada újmy vzniklé nositelům vylučného práva na rozmnožování z důvodu rozmnožování chráněných děl konečnými uživateli, kteří mají na území daného státu bydliště, byla skutečně vybrána;
 - e) Pojem spravedlivé odměny je autonomním pojmem unijního práva, který musí být vykládán jednotně ve všech členských státech, které zavedly výjimku pro soukromé rozmnožování, bez ohledu na možnost přiznanou členským státům určit, v mezích stanovených právem Unie formu, podmínky financování a výběru, jakož i výši této spravedlivé odměny, a tudíž i systém, na němž je založena, a její výše musí souviset s újmou způsobenou nositelům práv soukromým rozmnožováním. Proto přiměřená rovnováha, kterou je třeba nalézt mezi dotyčnými osobami, předpokládá, že výše spravedlivé odměny bude nutně vypočtena na základě kritéria újmy způsobené autorům chráněných děl v důsledku zavedení výjimky pro soukromé rozmnožování;
 - f) Úprava, dle které osobami, jež mají povinnost financovat spravedlivou odměnu, jsou osoby, které disponují vybavením, přístroji a nosiči pro digitální rozmnožování a které z tohoto důvodu právně nebo fakticky poskytují toto vybavení nebo rozmnožovací služby soukromým uživatelům, je v souladu s požadavky přiměřené rovnováhy, pokud tyto osoby mají možnost přenést skutečnou zátěž spojenou s tímto financováním na soukromé uživatele;

- g) Členské státy jsou oprávněny zavést k financování spravedlivé odměny platbu za soukromé rozmnožování nikoli k tíži dotyčných soukromých osob, nýbrž k tíži osob, jež disponují vybavením, přístroji a nosiči pro digitální rozmnožování, a které z tohoto důvodu právně nebo fakticky dávají toto vybavení, přístroje a nosiče pro rozmnožování k dispozici soukromým osobám nebo jim poskytují rozmnožovací služby. V rámci takového systému se povinnost zaplatit odměnu za soukromé rozmnožování vztahuje na osoby disponující uvedeným vybavením, přístroji a nosiči;
- h) Systém financování spravedlivé odměny je s požadavky přiměřené rovnováhy mezi právy a zájmy autorů, kteří mají nárok na spravedlivou odměnu, a právy a zájmy uživatelů předmětů ochrany slučitelný pouze tehdy, když dotčené přístroje a nosiče pro rozmnožování mohou být používány pro účely soukromého rozmnožování, a mohou tudíž způsobit újmu autorovi chráněného díla. S ohledem na tyto požadavky tedy existuje nezbytná spojitost mezi uplatněním odměny za soukromé rozmnožování v souvislosti s uvedenými přístroji a nosiči pro digitální rozmnožování a jejich používáním pro účely soukromého rozmnožování;
- i) Je nutno připustit, že v případě odměny stanovené ve fázi před pořizováním rozmnoženin nemůže být její výše stanovena na základě kritéria skutečné újmy, neboť ve stadiu uvedení dotyčných přístrojů do oběhu v členském státě je její rozsah neznámý. Tato odměna tedy musí být nutně pojata jako paušální. Není proto nutné prokazovat, že fyzické osoby pomocí takového vybavení, přístrojů a nosičů skutečně pořizují rozmnoženiny pro soukromé užití. U těchto osob se totiž vychází oprávněně z domněnky, že jim toto vybavení, přístroje a nosiče byly poskytnuty v plném rozsahu, a má se o nich tedy za to, že využívají všechny jejich funkce, včetně funkce rozmnožování. Z toho plyne, že pokud jsou vybavení, přístroje a nosiče pro digitální rozmnožování poskytnuty fyzickým osobám jakožto soukromým uživatelům, pouhá schopnost tohoto vybavení či těchto přístrojů a nosičů zhotovovat rozmnoženiny postačí k tomu, aby bylo odůvodněno uplatnění odměny za soukromé rozmnožování;
- j) Není proto v zásadě významné, zda je určitý nosič vícefunkční, či nikoli ani zda je případně funkce rozmnožování podružná ve vztahu k ostatním funkcím, neboť se má za to, že koncoví uživatelé využívají všechny dostupné funkce tohoto nosiče. Členské státy tak mohou za jistých podmínek uplatňovat odměnu za soukromé rozmnožování bez rozdílu v případě záznamových nosičů, které mohou sloužit k rozmnožování, a to i tehdy, když jejich konečné užití nespadá pod případ uvedený v čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29;
- k) Vícefunkčnost a podružnost funkce rozmnožování mohou mít vliv na výši spravedlivé odměny vzhledem k relativní míře schopnosti nosiče zhotovovat rozmnoženiny děl pro soukromé užití. Proto nevyužívá-li v praxi souhrn uživatelů určitého nosiče takovou funkci, nemusí vzniknout z titulu poskytnutí této funkce žádná povinnost platit spravedlivou odměnu, je-li újma způsobena nositelům práv považována za minimální;
- l) Úprava směrnice 2001/29/ES nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví spravedlivou odměnu v případě vícefunkčních nosičů, jako jsou paměťové karty mobilních telefonů, bez ohledu na to, zda je hlavní funkcí těchto nosičů pořizování rozmnoženin pro soukromé užití, či nikoli, a to za podmínky, že některá, byť podružná funkce uvedených nosičů umožňuje, aby je jejich majitelé k tomuto účelu používali. Zároveň však dle Soudního dvora vnitrostátnímu soudu přísluší zkoumat, zda jsou případně dány okolnosti,

jež by dovolovaly konstatovat, že i když jsou posuzované zabudované součásti vybaveny stejnou funkcí rozmnožování, nejsou tyto součásti z hlediska požadavků týkajících se spravedlivé odměny srovnatelné s paměťovými kartami, což v sobě může zahrnovat například posouzení vlivu oddělitelnosti paměťových karet na usnadnění soukromého rozmnožování. Jsou-li tyto součásti srovnatelné, je třeba zkoumat, zda je rozdílné zacházení vyplývající z vnitrostátního systému spravedlivé odměny odůvodněné, což může vyplývat například ze zjištění, že nositele práv z titulu zabudovaných součástí, jež mohou být použity k rozmnožování, získají spravedlivou odměnu v jiné formě. To je ostatně dáno již obecným východiskem, podle kterého výjimky upravené v článku 5 směrnice 2001/29/ES musí být uplatňovány při dodržení zásady rovného zacházení, která je obecnou zásadou unijního práva zakotvenou v článku 20 Listiny základních práv Evropské unie. Zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné;

- m) Dle Soudního dvora proto členské státy nemohou stanovit podrobnou úpravu spravedlivé odměny, která by zaváděla neodůvodněné nerovné zacházení s jednotlivými kategoriemi hospodářských subjektů uvádějících na trh srovnatelné zboží, na něž se vztahuje výjimka pro soukromé rozmnožování, nebo s jednotlivými kategoriemi uživatelů předmětů ochrany;
- n) V tomto směru lze rovněž poukázat na stanovisko generálního advokáta Soudního dvora, podle kterého členské státy mají povinnost brát zvláště ve vztahu k soukromému digitálnímu rozmnožování patřičný ohled na technologický rozvoj. Proto systém spravedlivé odměny, který stanoví platby za soukromé rozmnožování, jenž je určen k financování autorské odměny, pouze z výměnných nosičů pro rozmnožování, kdy zároveň tento výběr vylučuje povinnost náhradní autorské odměny u nevýměnných nosičů zabudovaných do přístrojů nebo zařízení, nelze považovat za slučitelný s cíli směrnice 2001/29/ES, ani za způsobilý ke splnění povinnosti členských států dosáhnout požadovaného výsledku.

17. NS ČR sdělil své závěry vycházející z rozhodovací praxe SDEU (bod 50.-76. odůvodnění):

- a) Při posuzování rozsahu práva na autorskou odměnu v souvislosti s rozmnožováním záznamů děl pro osobní potřebu dle § 25/1/b) AZ dovolací soud vycházel ze zásady loajality, a to vzhledem k unijnímu původu dotčených ustanovení autorského zákona, jejímž odrazem je požadavek tzv. eurokonformního výkladu národních právních předpisů provádějících ustanovení unijního práva, ani by zároveň docházelo k přímému účinku jiných směrnic ve vztahu mezi jednotlivci; tato povinnost výkladu se týká všech předpisů vnitrostátního práva přijatých před a po této Směrnici. Je v souladu s úpravou unijního práva, pokud národní právní řád legislativně vymezí okruh přístrojů a nosičů, s nimiž je spojeno právo autora na odměnu, přičemž členské státy mají při vymezení těchto podmínek široký prostor pro uvážení, kdo má tuto odměnu hradit, v jaké formě a výši. V tuzemském právu k vymezení výrobků, s nimiž je spojeno právo autora na odměnu, došlo vyhláškou č. 488/2006 Sb. vydané MK na základě zmocnění dle § 25/7 AZ. Tato vyhláška, v souladu s AZ, vymezuje v § 5 zvlášť okruh nenahraných nosičů digitálních záznamů, s nimiž je spojena povinnost platby autorské odměny z kapacity těchto nosičů, a zvlášť v § 6 odst. 1 okruh přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, s nimiž je spojena povinnost platby. § 5/2 Vyhlášky stanoví výkladové pravidlo, dle kterého je paměťové médium považováno pro účely práva autora na odměnu za nenahraný nosič záznamu tehdy, nejedná-li se o součást přístrojů ke zhotovování rozmnoženin záznamů ve smyslu § 6 odst. 1 Vyhlášky.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. Š.

Spadá-li tedy určitý výrobek pod vymezení okruhu těchto přístrojů dle § 6/1 Vyhlášky, nejedná se pro účely práva autora na odměnu zároveň o nenahraný nosič záznamu; tomu odpovídá i rozlišení těchto druhů výrobků v § 25/3/a) a c) AZ a s tím spojená odlišná konstrukce výše autorské odměny. Dovolací soud uvedl, že lze přisvědčit dovolateli, že je třeba provést výklad výjimky (§ 6/2 Vyhlášky) ve vztahu k eurokonformnímu výkladu vzhledem k čl. 5/2/b) směrnice 2001/29/ES. Je přitom na vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda v systému plateb spravedlivé odměny jsou zohledněny srovnatelné kategorie nosičů a přístrojů, a není-li tak, zda je takové rozdílné zacházení opodstatněné z hlediska účelu spravedlivé odměny. Proto je nutno i vzhledem k technologickému vývoji na trhu posoudit, zda případné všeobecné vyjmutí „mobilních telefonů“ zcela odpovídá cílům Směrnice, zda se tímto výkladem dosáhne požadovaného výsledku – poskytnutí autorům odpovídající náhradu za újmu, která jim v souvislosti s rozmnožováním záznamů jejich děl pro osobní potřebu vzniká, a to při zachování zásady rovného zacházení s jednotlivými kategoriemi hospodářských subjektů uvádějících na trh srovnatelné zboží. Přitom zásadní roli hraje existence spojitosti mezi právem autora na odměnu a způsobilost přístrojů a nosičů k pořizování rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu uživateli, při zohlednění určité nevyhnutelné míry paušalizace. Proto pouhá taková schopnost přístroje nebo nosiče stačí k tomu, aby vzniklo právo autora na odměnu (§ 25/3/a) a c)); přitom není podstatné, zda přístroj či nosič je zároveň způsobilý i k jiným činnostem či funkce pořizování rozmnoženin záznamů děl je podružná ve vztahu k ostatním funkcím. Takový závěr se však nemusí uplatnit pro takové přístroje nebo nosiče, které při obvyklém používání slouží k pořizování rozmnoženin v minimálním rozsahu a tudíž i újma způsobená autorům je minimální.

- b) V rámci práva autora na odměnu je nutno posuzovat srovnatelně vůči takovým druhům přístrojů a nosičů, které jsou srovnatelné svými funkcemi a způsobem obvyklého užití. Proto i výjimka pro „mobilní telefony“ (§ 6/2 Vyhlášky) z okruhu přístrojů ke zhotovování rozmnoženin záznamů musí být vykládána tak, aby bylo dosaženo srovnatelného výsledku při nakládání se srovnatelnými druhy výrobků. Výjimka se může vztahovat pouze na výrobky, sloužící k pořizování rozmnoženin pouze v minimálním rozsahu. V souladu s eurokonformním výkladem nemůže být vyloučen v systému plateb autorské odměny zavedené tuzemským právem takový přístroj či nosič pouze z důvodu, že disponuje i funkcí telefonování, ani z důvodu, že pořizování rozmnoženin je funkcí podružnou. Proto ust. § 6/2 Vyhlášky je nutno vykládat tak, že se jím deklarují kategorie výrobků, pro něž je charakteristické, že při obvyklém způsobu jejich užívání dochází k pořizování rozmnoženin pouze v minimálním rozsahu, jak tomu bylo u původních mobilních telefonů. Jinak by nemohla být naplněna zásada práva autora na odměnu dle § 25/1/b) AZ, aby se srovnatelnými kategoriemi přístrojů bylo zacházeno srovnatelně z hlediska účelu tohoto práva. Uvedená výjimka se tedy nemůže uplatnit pro výrobky označované v běžném obchodním styku jako tzv. chytré mobilní telefony vyznačující se standardní uživatelskou schopností rozmnožování záznamů, vč. záznamů děl pro osobní potřebu uživatelů, vzhledem k odpovídajícímu implementovanému digitálnímu paměťovému zařízení umožňujícímu přístup ke zdrojům pořizování rozmnoženin, způsobilému uživatelskému rozhraní a účinnému softwaru. Dovolací soud rovněž poukázal na to, že takový závěr je ostatně zastáván i v jurisdikcích řady dalších členských států.
- c) Je přípustné, aby unijním právem poskytnutý prostor pro uvážení členských států při vymezení podmínek práva autora na odměnu v daném případě byl v podmínkách tuzemského práva realizován prostřednictvím zákonného zmocnění MK. Zároveň však tento prostor je omezen tím, že v rámci tohoto systému plateb autorské odměny mohou

být z práva autora na odměnu vyloučeny pouze takové přístroje a nosiče, které neslouží uživatelům k pořizování rozmnoženin nad rámec minimálního rozsahu. Z toho plyne, že pokud pod určitým druhovým označením obsaženým ve vyhlášce jsou na trh uváděny funkčně odlišné druhy výrobků, lze stanovenou výjimku z rozsahu práva autora na odměnu vztáhnout pouze na výrobky, které svými funkcemi tyto podmínky skutečně splňují. Poukázal na to, že k výslovnému vynětí výrobku označených „mobilní telefony“ (§ 6/2 Vyhlášky) došlo v době, kdy výrobky pod tímto druhovým označením byly výrazně odlišné oproti výrobkům uvedeným na trh v rozhodném období, vč. tzv. chytrých mobilních telefonů či obdobných výrobků podporujících rovněž funkci telefonování. Dále poukázal na to, že při novelizaci Vyhlášky s účinností k 1.1.2009 byly k „mobilním telefonům“, pro něž výjimka má platit, přiřazeny i digitální kamery, digitální fotoaparáty a bezdrátové telefony, tedy výrobky nesloužící při běžném používání k volnému pořizování rozmnoženin záznamů děl nad rámec určitého minimálního rozsahu. I z toho lze dovodit, pro jaké výrobky označené jako „mobilní telefon“ byla výjimka původně stanovena. I v situaci, kdyby samotné znění Vyhlášky neumožňovalo naplnění shora uvedeného eurokonformního výkladu práva autora na odměnu, jsou soudy oprávněny předmětnou Vyhlášku neaplikovat ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy; soudce je oprávněn přezkoumat soulad právního předpisu se zákonem či mezinárodní smlouvou; smyslem přezkumu není kontrola norem, soud nerozhoduje o neplatnosti právního předpisu, rozhoduje pouze o jeho neaplikovatelnosti v dané věci. Z toho plyne, jak uvedl dovolací soud, že tento závěr není v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle kterého povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod, neboť povinnost platby autorské odměny je uložena zákonou úpravou dle § 25 AZ, jež podléhá shora uvedenému eurokonformnímu výkladu. V závěru uvedl, že lze uzavřít, že to, že Vyhláška vyjímá výrobky označené jako „mobilní telefony“ z okruhu přístrojů ke zhotovování rozmnoženin záznamů, nevylučuje vznik práva na autorskou odměnu dle § 25/1/b) AZ v souvislosti s takovými výrobky, které při jejich obvyklém používání umožňují pořizování rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu v souladu s § 30/2 AZ nad rámec minimálního rozsahu, v důsledku čehož je i újma způsobená autorům nikoli minimální. Mezi výrobky, jež nejsou takto vyloučeny, spadají zejména tzv. chytré mobilní telefony.

- d) Nejvyšší soud k otázce položení předběžné otázky Soudnímu dvoru (bod 77.-79. odůvodnění) uvedl, s odkazem na shrnutí rozhodovací praxe Soudního dvora k problematice výkonu práva autora na odměnu v souvislosti s pořizováním rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu, že výklad dotčeného unijního práva již byl v minulosti v dostatečném rozsahu SD EU podán, přičemž aplikace těchto výkladových závěrů je již úkolem soudů členských států; protože dovolací soud z této rozhodovací praxe v projednávané věci vycházel, nevznikla mu povinnost obrátit se na Soudní dvůr s předběžnou otázkou.
- e) V závěrech v projednávané věci dovolací soud uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť v souladu s eurokonformním výkladem tuzemské právní úpravy není pro vznik práva na autorskou odměnu rozhodující vícefunkčnost výrobku, ale již samotná schopnost takového výrobku umožnit jeho uživatelům rozmnožování záznamů děl pro jejich osobní potřebu. Právo na autorskou odměnu proto není spojeno pouze s takovými výrobky označenými v § 6 odst. 2 Vyhlášky jako „mibilní telefony“, které při jejich obvyklém používání neumožňují pořizování rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu nad rámec minimálního (zanedbatelného)

rozsahu, bez ohledu, zda výrobek uvedený na trh je vybaven rovněž funkcí telefonování, což neplatí zejména pro tzv. chytré telefony.

Další řízení po zrušení rozsudků dovolacím soudem

18. Žalovaný brojil proti závěrům NS ČR obdobnými (rozšířenými) argumenty jako v předchozím řízení:

- mobilní telefony (+ další přístroje) byly z kategorie „přístrojů ke zhotovování rozmnoženin záznamů“ Vyhláškou MK vyňaty přesto, že v již době před nabytím účinnosti novelizace Vyhlášky na trhu byl již tzv. chytrý telefon (iPhone 3G), jehož funkce byly shodné s chytrými telefony dneška, resp. již v roce 2001 byl na trhu mobilní telefon, který měl funkci diktafonu, tedy záznamu zvuku, funkci ukládání a přehrávání hudebních souborů MP3, přesto, že návrh na zpoplatnění mobilních telefonů byl výslovně diskutován a přesto byl tento návrh zamítnut;
- výklad pojmu „mobilní telefony“, který zařazuje do této kategorie pouze přístroje s funkcí zejména volání a psaní textových zpráv, nemá smysl z legislativního hlediska, resp. jejich vynětí (§ 6/2 Vyhlášky), neboť zjevně nejde o přístroje pro zhotovení rozmnoženin;
- dovolací soud svým rozhodnutím nevykládá právní úpravu, ale tvoří ji, čímž porušuje základní principy dělby moci, závažně zasahuje do právní jistoty subjektů na českém trhu a do práva na soudní ochranu a svobody podnikání;
- dovolací soud nezohlednil ve svých úvahách skutečnost, že oproti roku 2009 (od novelizace Vyhlášky), se razantně rozmohlo užívání služeb jako např. Spotify, Apple Music, Netflix, kdy tyto umožňují legální placený přístup ke chráněnému obsahu; takové služby nevyžadují tvorbu rozmnoženin pro osobní potřebu a autoři svoji spravedlivou odměnu získávají formou licenčních či obdobných plateb. S ohledem na dostupnost takto poskytovaných aplikací je dle žalovaného raritou, aby uživatel přistupoval ke stahování autorských děl do poměti svého mobilního telefonu;
- dovolací soud si o skutkových závěrech sporu udělal vlastní úsudek, bez toho, že by prováděl dokazování, a aniž by zvážil důkazy předložené a provedené před soudy nižších stupňů,
- právní závěry dovolacího soudu jsou v rozporu, kdy na jednu stranu tvrdí, že je rozhodující samotná schopnost přístroje vytvářet rozmnoženiny, bez ohledu, zda je tato funkce hlavní či podružná, na druhou stranu u tlačítkových telefonů argumentuje nižší mírou schopnosti vytvářet rozmnoženiny, což považuje za důvod, proč lze na ně uplatnit výjimku dle § 6/2 Vyhlášky;
- k závěru dovolacího soudu, jak by měl soud ve věci rozhodnout: buď eurokonformním výkladem příslušných ustanovení Vyhlášky nebo neaplikovat Vyhlášku pro rozpor se zákonem namítal, že zákonodárcem projevenou vůli nelze revidovat výkladem soudu, který zcela mění obsah příslušné právní normy.

19. Žalobce ve svém podání navrhl změnu žalobního petitu na petit alternativní (vč. stylistické úpravy původního petitu). Návrh odůvodnil tím, že dle závěrů dovolacího soudu, lze postupovat tak, že odměna ve vztahu k tzv. chytrým mobilním telefonům se uplatní jako odměna z kapacity interního paměťového média, nebo že výraz „mobilní telefon“ nelze

použít pro multifunkční přístroje (chytré telefony) a nelze je vyjmout z kategorie zpoplatněných přístrojů, což v důsledku povede k odlišným způsobům následného výpočtu náhradní odměny.

Soud na základě uvážení, po zhodnocení všech okolností dospěl k těmto závěrům:

20. V dalším řízení soud vycházel ze svých zjištění a prokázaných skutečností uvedených ve (zrušeném) rozsudku, které nebyly napadnuty odvoláním, ani nebyly soudy vyšších instancí zpochybněny, tedy že je dána aktivní a pasivní legitimace účastníků řízení.
21. Úvodem soud sděluje, že dle ustanovení § 25 odst. 6) AZ osoby uvedené v odstavci 2 jsou povinny předkládat příslušnému kolektivnímu správci, vždy souhrnně za kalendářní pololetí, nejpozději však do konce následujícího kalendářního měsíce, informace o skutečnostech rozhodných pro výši odměny, zejména o druhu a počtu prodaných, dovezených nebo přijatých přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, přístrojů k zhotovování tiskových rozmnoženin a nenahraných nosičů záznamů, jakož i o celkovém počtu tiskových rozmnoženin zhotovených na přístrojích pro poskytování rozmnožovacích služeb za úplatu. Nárok žalobce na sdělení informací o skutečnostech rozhodných pro výši odměny v souvislosti s rozmnožováním autorských děl pro osobní potřebu je upraven v ust. § 40 odst. 1 písm. c) odst. 5 AZ. Jedná se o právo, které se nepromlčuje, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 11. 2024, sp.zn. 23 Cdo 55/2024.
22. Soud při posuzování nároku žalobce vycházel ze závazných závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího soudu ČR: je neoddiskutovatelné, že tzv. chytré mobilní telefony nepatří mezi výrobky (přístroje), které jsou vyloučeny výkonu práva autora na spravedlivou (náhradní) odměnu v souvislosti s pořizováním rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu fyzických osob. V dalším soud odkazuje na citovanou rozhodovací praxi SDEU a právní závěry dovolacího soudu podrobně uvedené v tomto rozsudku pod body 16. a 17. odůvodnění (nutnost eurokonformního výkladu, nutnost srovnatelného posuzování obdobných funkcí přístrojů, chytrý mobilní telefon nelze podřadit pod výjimku stanovenou v § 6/2 Vyhlášky, autorská odměna musí být paušalizovaná, atd.).
23. Otázkou pak toliko bylo, zda při výpočtu poplatků z těchto výrobků (přístrojů) se bude vycházet z ¹⁾ kapacity zabudovaného paměťového média dle § 5 odst. 2 Vyhlášky, nebo z toho, že ²⁾ tzv. chytrý mobilní telefon se nezahrne pod výraz „mobilní telefony“, na které se vztahuje výjimka uvedená v § 6 odst. 2 Vyhlášky a bude zahrnut pod § 6 odst. 1 písm. e) Vyhlášky. Další možností (dle závěru Nejvyššího soudu) bylo ³⁾ neaplikovat Vyhlášky pro nemožnost naplnění eurokonformního výkladu práva autora na odměnu dle § 25 odst. 1 písm. b) AZ.
24. Soud vycházel z toho, že v době technického rozvoje, kdy světové prodeje chytrých telefonů poprvé překročily prodeje klasických mobilních telefonů již na počátku roku 2013, zcela běžným výrazem pro tento „nový typ“ mobilních telefonů se vžilo (celosvětově) označení smartphone, neboli tzv. chytrý telefon. Ten využívá pokročilý mobilní operační systém, umožňuje instalaci aplikací či úpravy programů, disponuje plnohodnotným přístupem k internetu, přehráváním hudby či videí, v podstatě slouží jako malý přenosný počítač. Oproti tomu „běžný“ mobilní telefon umožňuje hlavně telefonování a odesílání krátkých textových zpráv (SMS), případně disponuje jednoduchými doplňovými funkcemi danými výrobcem bez možnosti významného rozšíření (*definice použité z internetových zdrojů, především Wikipedie*). Jsou zde tedy zjevné rozdíly mezi „chytrým“ a „běžným“ telefonem, a

z toho je zřejmé, že tzv. chytrý telefon nelze zahrnout pod obecný výraz „mobilní telefon“, když jeho funkce jsou srovnatelné s počítači či tablety, takže je nutno ho zařadit mezi tyto přístroje, přístroje, které umožňují zhotovování rozmnoženin záznamů, s nimiž je spojena povinnost platby autorské odměny (§ 6 odst. 1 písm. e) AZ). A z toho zároveň plyne i povinnost žalovaného poskytnout žalobci potřebné informace o takto vyrobených, dovezených či přijímaných tzv. chytrých telefonech.

25. Na tomto faktu nemění nic skutečnost, že Ministerstvo kultury ČR výše uvedené prokazatelné skutečnosti doposud nezohlednil ve své Vyhlášce, stejně tak ani to, že žalobce nepodal k takové změně Vyhlášky podnět, ani své nároky neuplatnil vůči státu (žalobce tyto námitky nijak nespороval), jak namítal žalovaný.
26. Pokud se týká doloženého tvrzení žalobce, že žalovaný v rozhodné době (2017 – 2019) byl zároveň i výrobcem tzv. chytrým mobilních telefonů, k tomu soud uvádí: Soud k důkazu provedl žalobcem doložené listiny pořízené z internetové stránky společnosti Vodafone a Heureka (tisková zpráva z 28.7. 2008, technické informace o mobilním telefonu Vodafone Smart N9, Heureka – Vývoj ceny – Vodafone Smart N9 za období 7/2018 – 7/2019). Z těchto listin lze – dle názoru soudu – uzavřít, že žalovaný byl výrobcem tzv. chytrého telefonu pod názvem Vodafone Smart N9 min. v období 7/2018 – 7/2019, kdy v tiskové zprávě se výslovně uvádí, že operátor Vodafone si nechává vyrábět dva typy mobilů pod svojí značkou, které jsou mezi deseti nejprodávanějšími telefony u Vodafone, dosahující úrovně zavedených značek jako Nokia, Samsung či Sony Ericsson, zobrazuje přehled (klesajících) cen v daném období, s popisem telefonu: nejnovější verze operačního systému Android, s technologií pro vysokorychlostní internet v mobilních sítích (LTE), která je nástupcem starších sítí 2G a 3G, umožňující telefonovat přes 4G/LTE síť (VoLTE) a telefonovat a posílat SMS přes Wi-Fi síť (VoWiFi) namísto tradiční mobilní sítě. Lze souhlasit se žalobcem, že pokud mobilní telefon nese označení Vodafone a je i touto společností nabízen k prodeji, lze tuto společnost považovat za výrobce. V tomto soud odkazuje (např.) na definici „výrobce“ obsaženou v zákonu č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, z.č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a z.č. 59/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku, ve kterých se stanoví, že výrobcem je *i osoba, která uvede na výrobku své jméno, obchodní firmu, ochrannou známku nebo jiný rozlišovací znak*. Žalovaný, přes předložené listiny setrval na námitce, že nebyl a není výrobcem mobilních telefonů, nic dalšího konkrétního však neuvedl. K tomu soud dále uvádí, že i pokud by snad mělo být prokázáno, že žalovaný výrobcem nebyl, nemění to nic na skutečnosti, že i přesto byla naplněna (nesporovaná) podmínka ust. § 25 odst. 2) písm. a), tedy že žalovaný je (byl v rozhodnou dobu) dovozcem a příjemcem přístrojů.
27. Soud poukazuje na to, že žalovaný brojil proti závěrům dovolacího soudu, opakovaně poukazoval na to, že dovolací soud svými závěry nepodává výklad právní úpravy, ale v podstatě tvoří novou, což je v rozporu se základními principy dělby moci. K tomu soud odkazuje na odůvodnění rozsudku dovolacího soudu (viz citace pod bodem 17. a 18. odůvodnění), ze kterého je zřejmé, že všechny jeho právní závěry vychází z judikatury SDEU za období let 2004 až 2022, kterou dovolací soud považoval svým rozsahem a obsahem za zcela dostačující; z toho důvodu ani nepodával předběžnou otázku k SDEU k problematice výkonu práva autora na odměnu v souvislosti s pořizováním rozmnoženin záznamů děl pro osobní potřebu. Stejně platí, pokud se žalovaný odvolával na stanovisko NS ČR, sp.zn. Cpjn 200/2011 ze dne 9.10.2013 a rozsudek NSS ČR, č.j. 8 Afs 69/2011-169 ze dne 26.4.2012. Žalovaný rovněž namítal, že i pokud by Informační směrnice ES byla chybně Vyhláškou realizována, mohly by se „postížené“ osoby domáhat nároku z této chyby vůči státu; ani nesprávná implementace však nemůže odůvodnit postup, který by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. Š.

dával ustanovením Směrnice přímý účinek vůči jednotlivci. V tomto soud odkazuje na závěry dovolacího soudu o tzv. zásadě loajality vyplývající ze Smlouvy o Evropské unii ve znění následných změn, z níž vychází požadavek tzv. eurokonformního výkladu národních právních předpisů provádějících ustanovení inijního práva, aniž by zároveň docházel k přímému účinku unijních směrnic ve vztahu mezi jednotlivci. Soud má tedy za to, že takovým námitkám nebylo možné přisvědčit.

28. Pokud tedy žalovaný „v druhém kole“ řízení požadoval, aby soud rozhodl stejně a žalobu opět zamítl, a to v podstatě na základě stejných právních závěrů, jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, aniž by tvrdil či prokazoval nic nového, co by mohlo dostatečně přesvědčivým způsobem zvrátit závěry dovolacího soudu, nezbylo soudu, než takovému požadavku nevyhovět.
29. Soud rovněž poukazuje na to, že rozsudek Nejvyššího soudu ČR v dané věci byl zveřejněn ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 6/2025, vydaný dne 16.7. 2025 (ECLI:CZ:NS:2024:23.CDO.1048.2023.1, číslo: 39/2025) s právní větou : Uvádění tzv. chytrých mobilních telefonů na trh podléhá platbě autorské odměny podle § 25 odst. 1 písm. b) autorského zákona.
30. Pro úplnost soud uvádí, že i pokud by přistoupil k názoru žalobce, který měl za to, že povinnost platby odměny je odvozena z kapacity paměťového média (§ 5 odst. 2 Vyhlášky), nic by to nezměnilo na závěru o povinnosti žalovaného poskytnout žalobci odpovídající informace a o následné povinnosti hradit autorskou odměnu.
31. Proto soud ze všech výše uvedených důvodů žalobě vyhověl dle druhého odstavce navrženého alternativního petitu.
32. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobce byl ve věci zcela úspěšný a proto mu soud přiznal právo na náhradu právního zastoupení dle vyhl.č. 177/1996 Sb. Odměna zahrnuje 11 úkonů po 2 500 Kč (ve znění vyhlášky do 31.12.2024): převzetí a příprava zastoupení, písemné podání - žaloba, písemné podání z 29.1.2021 – meritorní vyjádření, účast na jednání dne 7.5.2021, písemné podání ze dne 4.11.2021 – meritorní vyjádření, účast na jednání dne 9.11.2021, další porada s klientem před podáním odvolání, odvolání do rozsudku z 25.1.2022, účast na jednání před odvolacím soudem dne 30.11.2022, další porada s klientem před podáním dovolání, dovolání a náhradu 11 paušálních částek po 300 Kč. Dále odměna zahrnuje 4 úkony po 3 700 Kč (ve znění vyhlášky od 1.1.2025): účast na jednání před MS v Praze dne 28.2.2025, další porada s klientem nad dalším procesním postupem, písemné podání – meritorní vyjádření z 2.4.2025 a účast při jednání dne 8.8.2025 a náhradu 4 paušálních částek po 450 Kč. To vše s 21% DPH. Celkem za právní zastupování 57 717 Kč.
33. Soud rovněž přiznal právo na náhradu uhrazených soudních poplatků ve výši 2 000 Kč za podanou žalobu, 2 000 Kč za podané odvolání a 14 000 Kč za podané dovolání. Celkem na soudních poplatcích 18 000 Kč.
34. Pokud žalobce ve vyúčtování nákladů řízení ze dne 18.8.2025 požadoval odměnu + paušál za „první poradu s klientem (červen 2020)“, k tomu soud uvádí, že v případě zastoupení účastníka na základě smlouvy o poskytování právních služeb je náhrada odměny za první poradu právního zástupce s klientem již zahrnuta do náhrady odměny za jiný úkon právní služby (převzetí a příprava věci), jak plyne i z usnesení Ústavního soudu ze dne 6.10.2020, II.ÚS 2432/20. Pokud žalobce požadoval odměnu + paušál za písemné podání – meritorní vyjádření (30.11.2022), k tomu soud uvádí, že takové podání není ve spise založeno, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje H. Š.

není uvedeno v příslušné databázi (evidence spisů), ani ze zvukového záznamu jednání před odvolacím soudem dne 30.11.2022 nevyplývá, že by žalobce písemné podání odvolacímu soudu při jednání dne 30.11.2022 předložil. Za tyto úkony tedy soud odměnu za právní zastoupení nepřiznal.

Dále soud uvádí, že byt' žalobce nedoložil soudu doklady k uplatněným „dalším poradám s klientem“, tyto uplatněné právní služby soud považuje za odůvodnitelné, jako náklady potřebné k účelnému uplatňování práva žalobce, pokud tyto byly uplatněny ve vztahu k následným úkonům - podanému odvolání a dovolání a po rozsáhlém písemném vyjádření žalovaného ze dne 28.2.2025 a před písemným podáním žalobce ze dne 2.4.2025.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný domáhat soudního výkonu u obecného soudu povinného.

Praha 8.srpna 2025

JUDr. Alena Červená, v. r.
soudkyně